

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **Czech Coal Services a. s.**, IČ 27261824, se sídlem V. Řezáče 315, Most, zastoupené Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem, se sídlem Tyršův dům, Újezd 450/40, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. května 2012, č. j. ÚOHS-R63/2011/HS-8361/2012/320, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. března 2015, č. j. 30 Af 67/2012 - 105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Pelikána, advokáta, se sídlem Tyršův dům, Újezd 450/40, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení případu

[1] Žalobkyně podanou žalobou napadla v návěti uvedené rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 2. března 2011, č. j. ÚOHS-S069/2010/PřŘ-3898/2011/320/KPo, jímž bylo na základě provedeného přezkumného řízení zrušeno pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 10. prosince 2009, č. j. ÚOHS-S069/2008/DP-15868/2009/820, a věc vrácena zpět k novému projednání a rozhodnutí. Oním zrušeným rozhodnutím žalovaného přitom bylo deklarováno, že na straně žalobkyně nebylo prokázáno porušení zákazu zneužívání dominantního postavení stanoveného v § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně

některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů. Napadeným rozhodnutím předsedy žalovaného tak bylo otevřeno – již jednou pravomocně skončené – správní řízení s žalobkyní, které bylo zahájeno žalovaným z moci úřední dne 11. února 2008 na základě předtím shromážděných podkladů a informací, vč. podnětu společnosti United Energy, a. s., ohledně možného porušení zákazu zneužívání dominantního postavení, kterého se měla žalobkyně dopustit v období od r. 2000, resp. od r. 2007. Podle citovaného rozhodnutí žalovaného nebylo prokázáno porušení zákazu zneužití dominantního postavení ze strany žalobkyně, protože nebyla naplněna první podmínka předmětné skutkové podstaty, tedy existence dominantního postavení na vymezeném relevantním trhu; otázkou samotného zneužívání dominantního postavení se proto v daném řízení žalovaný vůbec nezabýval.

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala společnost United Energy, a. s., rozklad, avšak předseda žalovaného tento rozklad rozhodnutím ze dne 11. května 2010, č. j. ÚOHS-R 187/2009-6613/2010/310/JMa, zamítl jako nepřijatelný pro absenci aktivní legitimace podatelky. Současně předseda žalovaného hodnotil podání, resp. rozklad společnosti United Energy, a. s. z pohledu naplnění předpokladů pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Naplnění těchto předpokladů ovšem neshledal, což jmenované společnosti oznámil ve sdělení ze dne 11. května 2010, č. j. ÚOHS-6616/2010/310/JMa, s tím, že „...*tu není důvod pochybovat o tom, že napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy*“.

[3] Společnost United Energy, a. s., se však „nevzdala“ a předsedovi žalovaného podala další, podrobnější podnět ze dne 9. července 2010 k provedení přezkumu inkriminovaného rozhodnutí. Tento podnět byl doručen žalovanému, který se interním sdělením ze dne 22. července 2010 k předmětnému podnětu vyjádřil s tím, že podmínky pro provedení přezkumu neshledal, a proto ho postoupil předsedovi žalovaného. Ten pak po předběžném posouzení věci s využitím posouzení též svým poradním orgánem – rozkladovou komisí dne 27. října 2010 – rozhodl usnesením ze dne 13. prosince 2010, č. j. ÚOHS-18584/2010/310/JMa, o zahájení přezkumného řízení ve věci výše citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 10. prosince 2009.

[4] Proti usnesení o zahájení přezkumného řízení se žalobkyně bránila rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím č. j. ÚOHS-R210/2010/HS-11003/2011/320/KPo ze dne 20. července 2011 zamítl a předmětné usnesení potvrdil. V mezidobí přitom podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutím č. j. ÚOHS-S069/2010/PřŘ-3898/2011/320/KPo ze dne 2. března 2011 zrušil přezkoumávané rozhodnutí žalovaného ze dne 10. prosince 2009, č. j. ÚOHS-S069/2008/DP-15868/2009/820, a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Proti tomuto zrušovacímu rozhodnutí předsedy žalovaného podala žalobkyně rovněž rozklad, který předseda žalovaného zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil v rozhodnutí ze dne 9. května 2012, č. j. ÚOHS-R63/2011/HS-8361/2012/320. Právě posledně zmíněné rozhodnutí je oním rozhodnutím, proti němuž pak žalobkyně podala ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu.

[5] Žalobkyně u krajského soudu uspěla, neboť rozsudkem ze dne 26. března 2015, č. j. 30 Af 67/2012 - 105, krajský soud napadené rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je přípustná. Původní rozhodnutí žalovaného, jež bylo později v přezkumném řízení zrušeno, připodobnil krajský soud ke „zprošťujícímu rozhodnutí o vině“. „*Pokud žalovaný pravomocně rozhodl o nevině žalobce, neboť jeho delikttní jednání spočívající ve zneužívání dominantního postavení nebylo prokázáno, je rozhodnutí, jímž se v přezkumném řízení toto rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému (ve smyslu § 97 odst. 3 správního řádu), rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a podléhá přezkumu ve správním soudnictví ..., neboť žalobou*

pokračování

napadené rozhodnutí předsedy žalovaného ... v podstatě anulují závěry žalovaného vyjádřené v původním rozhodnutí o nevině žalobce a nepochybně tak zasahuje do právní jistoty a legitimního očekávání žalobce ..., tj. do jeho právní sféry“. Krajský soud přitom odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. března 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, a na rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 31/2006-73 ze dne 28. srpna 2007 a rozsudek č. j. 4 As 72/2013 - 42 ze dne 10. října 2013.

[6] Po konstataci přípustnosti žaloby pak dospěl krajský soud k závěru, že předseda žalovaného pochybil, protože usnesení o zahájení přezkumného řízení vydal po uplynutí prekluzivní subjektivní lhůty stanovené v § 96 odst. 1 správního řádu. Tím byla podle krajského soudu podstatně porušena ustanovení o řízení, a toto nezákonné zahájení přezkumného řízení již nelze nijak zhojit. Proto se krajský soud pro neúčelnost nezabýval ostatními žalobními body, neboť z uvedeného závěru zjevně plyne, že žalovaný, resp. předseda žalovaného nemůže v přezkumném řízení dále pokračovat.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Proti zmíněnému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž brojil jak proti závěru krajského soudu o přípustnosti žaloby, tak i proti jeho závěru o překročení prekluzivní subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení.

[8] Pokud jde o přípustnost žaloby, podle stěžovatele ze zastavení řízení „pro nedostatek důkazů“ neplynou žádná práva ani legitimní očekávání: nelze z něho dovodit, že by účastník řízení mohl pokračovat v šetřeném jednání v budoucnosti bez obav, že by se mohl dopustit správního deliktu. Zastavení řízení o přestupku proti majetku pro nedostatek důkazů také podle stěžovatele nezakládá legitimní očekávání, že lze i nadále pokračovat v chování, které bylo předmětem řízení. *„Zastavením řízení o správním deliktu pro nedostatek důkazů správní orgán ... neurčuje, že jednání bylo v souladu se zákonem, jak dovozuje krajský soud. ... Zrušením rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení o správním deliktu, ... v rámci obnovy řízení nemůže dojít k narušení legitimního očekávání účastníka řízení, že jeho jednání bylo v souladu se zákonem o ochraně hospodářské soutěže. Kromě toho přístup k soudní ochraně má účastník řízení zajištěn v rámci žaloby proti novému meritornímu rozhodnutí ..., a to včetně přezkumu zákonnosti a podmínek pro vydání tohoto rozhodnutí.“*

[9] K závěru krajského soudu, který počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení odvodil od podnětu ze dne 9. července 2010 a jeho předání předsedovi stěžovatele dne 22. července 2010, stěžovatel argumentoval tím, že jde o okamžik, kdy se do sféry předsedy stěžovatele dostaly toliko „informace z podnětu“, nikoli kdy se „dozvěděl o porušení zákona“ ve smyslu § 96 odst. 1 správního řádu; tento okamžik musí být určen objektivně, což se stalo protokolem s usnesením rozkladové komise ze dne 27. října 2010 s doporučením zahájit přezkumné řízení. Toto je objektivně doložitelné datum, kdy měl předseda stěžovatele k dispozici veškeré potřebné údaje a kdy se dozvěděl o tom, že došlo k porušení zákona. Tvzení a informace z podnětu totiž musely být nejprve objektivizovány, prověřeny, teprve pak bylo možno pojmout důvodné podezření o porušení zákona. Podle stěžovatele proto lhůta začala běžet až 27. října 2010, tudíž řízení bylo zahájeno včas.

[10] Žalobce navrhl kasační stížnost zamítnout. Poznamenal, že argumentace stěžovatele o důvodech zastavení řízení, tj. pro nedostatek důkazů, je manipulativní; jednalo se o rozhodnutí ve věci samé, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce nezaujímal dominantní postavení, tudíž se nemohl dopustit správního deliktu v podobě zneužití dominantního postavení. Závěr krajského soudu o počátku a marném uplynutí subjektivní lhůty k zahájení

přezkumného řízení pak označil za správný. Poukázal na to, že svolání rozkladové komise za účelem posouzení podnětu nemělo oporu v zákoně, neboť rozkladová komise je svolávána podle § 152 odst. 3 (resp. § 95 odst. 6 *in fine*) správního řádu pouze pro řízení o rozkladu, resp. pro již zahájené přezkumné řízení. Konzultace rozkladové komise k obsahu podnětu tak mohla být pouze neformální, a to jen ve vztahu k jednotlivým jejím členům.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost důvodná není.

[12] Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v odpovědi na obě otázky, na nichž krajský soud svůj zrušovací rozsudek založil a jež stěžovatel předestřel k posouzení Nejvyššímu správnímu soudu.

[13] Pokud jde o otázku přípustnosti žaloby proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o zastavení řízení ve věci správního deliktu, Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu, že ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu – kromě té, na niž krajský soud odkázal, též rozsudek č. j. 6 As 76/2013 - 36 ze dne 28. listopadu 2013, jímž i 6. senát Nejvyššího správního soudu následoval rozsudek č. j. 4 As 72/2013 - 42, neboť šlo o skutkově a právně téměř totožné věci – je nutno na napadené správní rozhodnutí stěžovatele nahlížet jako na rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., proti němuž žaloba přípustná je. Jestliže Nejvyšší správní soud v minulosti dospěl k závěru, že lze soudně napadat rozhodnutí o přezkumu (zrušení) rozhodnutí o *zastavení řízení o obnově* (meritorního) řízení, není dnes – s respektem k zásadě „setrvat při rozhodnutém“ (*stare decisis*) – možné dospět k jinému závěru, než že lze soudně napadnout i přezkum (zrušení) rozhodnutí o zastavení vlastního meritorního řízení, zde ve věci správního deliktu. Důvod, pro který byla i taková rozhodnutí kvalifikována jako rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud v minulosti shledal v ochraně legitimního očekávání žalobce „nebýt dále znejistován“ otevíráním již jednou pravomocně uzavřeného řízení (jak to tehdy *cum grano salis* označil ve svém rozsudku č. j. 6 As 76/2013 - 36 i 6. senát s vědomím, že oproti dřívějším rozhodnutím, na něž odkazoval rozsudek č. j. 4 As 72/2013 - 42, už nešlo o ochranu práv nabytých rozhodnutím, jež bylo posléze zrušeno v přezkumném řízení); jde vlastně o variaci na principy ochrany právní jistoty a oprávněné důvěry v právo, jež patří mezi atributy demokratického právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky).

[14] Nelze popřít, že takové legitimní očekávání žalobkyni vzniklo i v souvislosti s rozhodnutím stěžovatele ze dne 10. prosince 2009, jímž bylo zastaveno řízení ve věci správního deliktu, jehož se měla žalobkyně dopustit, se závěrem, že vůbec není splněna podmínka existence jejího dominantního postavení na vymezeném relevantním trhu, tedy jeden z pojmových znaků skutkové podstaty tohoto správního deliktu (přesněji znak charakterizující subjekt, jenž se může dopustit takového správního deliktu).

[15] Stěžovateli nutno v této souvislosti přisvědčit v tom, že ze strany krajského soudu bylo poněkud zavádějící, pokud zdůrazňoval ochranu legitimního očekávání žalobkyně, že se i v budoucnu může chovat stejně, jako se chovala v období, k němuž se původní řízení o správním deliktu vztahovalo. Takové legitimní očekávání stran budoucí (resp. pokračující) obchodní praxe by snad mohlo založit pouze rozhodnutí, jímž by byla posuzována jednání, resp. praxe žalobkyně z hlediska naplnění skutkové podstaty zneužití dominantního postavení. V případě žalobkyně však k tomu vůbec nedošlo. Jednání, resp. obchodní praxe žalobkyně nebyly vůbec posuzovány a řízení o správním deliktu bylo zastaveno jen proto, že nebyl splněn jeden

pokračování

z předpokladů delikt ní odpovědnosti žalobkyně, tj. že nebylo zjištěno, že by žalobkyně zaujímal a dominantní postavení na vymezeném relevantním trhu, jak bylo uvedeno výše.

[16] Tato zavádějící argumentace však nic nemění na tom, že přípustnost žaloby zakládá ochrana legitimního očekávání žalobkyně ve vztahu k podmínkám její delikt ní odpovědnosti v uplynulém období, jež již jednou (resp. dvakrát) bylo stěžovatelem s negativním závěrem posouzeno. Právě o ochranu tohoto legitimního očekávání, že žalobkyně nebude dále přezkumným řízením „znejist'ována“ a může mít obrazně řečeno „klidné spaní“ ohledně událostí v poměrně vzdálené minulosti, nutno – ve světle zmíněné judikatury Nejvyššího správního soudu – opřít závěr o tom, že žalobkyně má k dispozici přípustnou žalobu na svou ochranu, neboť napadené správní rozhodnutí stěžovatele se tohoto právem chráněného legitimního očekávání žalobkyně beze vší pochybnosti negativně dotklo. Na správnosti tohoto závěru nic nemění to, že krajský soud na podporu své argumentace použil nepřiléhavou analogii, když zastavení řízení ve věci správního deliktu připodobnil zprošťujícímu rozsudku v trestním řízení – ten totiž, právě pro svou povahu rozsudku ve věci – zakládá procesní překážku věci rozhodnuté, takže zahájení nového řízení v téže věci by bylo nepřípustné pro porušení zásady *non bis in idem*. Oproti tomu pouhá existence legitimního očekávání nebrání zahájení přezkumného řízení, zrušení původního rozhodnutí a vydání nového rozhodnutí. Legitimní očekávání žalobkyně zakládá toliko přípustnost obrany proti takovým rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a tu krajský soud potvrdil zcela správně.

[17] Nepřiléhavé analogie se však ve své argumentaci dopustil i stěžovatel. Paralela se zastavením řízení o přestupku proti majetku, jak ji stěžovatel nastínil, je na první pohled násilná a nepřesvědčivá, neboť z něj samozřejmě nelze dovozovat dovolení k páčání majetkových deliktů do budoucna. Nic takového ze závěru krajského soudu o přípustnosti žaloby neplyne. Přípustnost žaloby není totiž, co její důvodnost (to, že zde je určité legitimní očekávání, jehož ochraně se otevírá prostor v soudním řízení, ještě neznámá, že žalobce bude se svým žalobním tvrzením úspěšný, že před jeho legitimním očekáváním kapituluje nezákonnost původního rozhodnutí). Krom toho, zastavení řízení o jednom skutku, ať už pro důkazní nouzi nebo nesplnění podmínek delikt ní odpovědnosti, samozřejmě nemění nic na existenci zákonné skutkové podstaty správního deliktu a protiprávnosti jednání, jež ji naplňuje. Může však konstituovat legitimní očekávání ve výše uvedeném smyslu stran skutkových okolností, jež již jednou byly předmětem posouzení správního orgánu s negativním výsledkem.

[18] Správný je konečně i závěr krajského soudu týkající se počátku a uplynutí lhůty pro zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu, jenž stanoví: „*Usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl ...*“, ve spojení s § 94 odst. 1 správního řádu, podle něhož se v přezkumném řízení přezkoumávají „*pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy*“.

[19] Skutkové okolnosti zahájení přezkumného řízení jsou mezi účastníky nesporné, stěžovatel však tvrdí, že podnět společnosti United Energy, a. s., ze dne 9. července 2010 k zahájení přezkumného řízení, resp. okamžik, kdy se dostal do dispozice předsedy stěžovatele (22. července 2010, kdy mu byl stěžovatelem předán), není pro běh této lhůty rozhodný, neboť důvod zahájení přezkumného řízení mohl předseda stěžovatele shledat až ze závěrů své rozkladové komise (27. října 2010), na niž se s touto záležitostí obrátil. Tento názor však shledává Nejvyšší správní soud nepřesvědčivým. Argumentace stěžovatele totiž pomíjí, že zapojení rozkladové komise (bez ohledu na to, zda její angažmá samo o sobě bylo či nebylo v souladu s procesními předpisy) do posuzování obsahu podnětu bylo fakultativní – sám předseda stěžovatele v odůvodnění usnesení o zahájení přezkumného řízení uvedl, že „*důvod*

zahájení přezkumného řízení zjistil po předběžném posouzení věci s využitím odborné pomoci rozkladové komise, za jejíž účasti jsem záležitost s ohledem na její odbornost projednat“; na návrh rozkladové komise (§ 152 odst. 3 správního řádu) se rozhoduje až v přezkumném řízení (§ 95 odst. 6 správního řádu). Pokud by předseda stěžovatele k tomuto kroku nepřistoupil, vedla by argumentace stěžovatele k absurdnímu důsledku, že by subjektivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení nemohla začít běžet nikdy, resp. až do okamžiku, kdy předseda stěžovatele usoudí, že je dán důvod pro jeho zahájení (a tuto skutečnost písemně jednostranně fixuje, resp. „objektivizuje“ nějakým úředním záznamem, anebo přímo usnesením o zahájení přezkumného řízení jako prvním úkonem učiněným v přezkumném řízení), resp. že by správní orgán běh subjektivní lhůty mohl kdykoli „oživit“ zapojením svého odborného poradního aparátu s argumentem, že věc je příliš složitá. Taková subjektivní lhůta by byla zcela zbytečná, resp. správní řád by si vystačil toliko s lhůtou objektivní.

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že počátek běhu této subjektivní lhůty musí být nějak objektivizován, jeho pokus objektivizovat ji v tomto případě stanoviskem interního a do věci fakultativně zapojeného poradního útvaru předsedy stěžovatele je však ve skutečnosti otevřením prostoru pro nelimitovanou svévoli. Jediná smysluplná „objektivizace“ začátku běhu subjektivní lhůty spočívá v určení okamžiku, kdy se informace zakládající důvod pro zahájení přezkumného řízení dostala do povědomí orgánu oprávněného takové přezkumné řízení zahájit, tj. předsedy stěžovatele, tzn. kdy byl podnět předsedovi stěžovatele předán ve smyslu § 95 odst. 2 správního řádu. Vyžádá-li si k posouzení věci součinnost jiných organizačních útvarů správního orgánu, nemění to nic na tom, že je to on, kdo je příslušný vydat usnesení o zahájení přezkumného řízení od prvního okamžiku, kdy se dozví relevantní informace (nikoli kdy si utvoří či osvojí relevantní právní argumentaci zakládající důvodnou pochybnost o nesouladu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy); ostatně podatelé mělo být ve lhůtě 30 dnů sděleno, zda byl jeho podnět shledán důvodným či nikoli (§ 94 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Je samozřejmě správná a o judikaturu a komentářovou literaturu náležitě opřená argumentace krajského soudu, podle níž vždy v individuálním případě záleží na obsahové kvalitě podnětu k zahájení přezkumného řízení, tedy že se musí jednat o podnět s nezbytnou mírou určitosti a věrohodnosti, tzn. o podnět, z něhož lze vyhodnotit a zvážit, zda bez dalšího postačuje k tomu, aby správní orgán pojal důvodné pochybnosti o souladu předmětného správního rozhodnutí s právními předpisy a následně – v zákonem stanovené lhůtě – zahájil přezkumné řízení. Krajský soud obsahovou kvalitu podnětu společnosti United Energy, a. s., ze dne 9. července 2010 ve výše uvedeném smyslu pečlivě posoudil a shledal, že již o něj mohl předseda stěžovatele opřít důvodné pochybnosti, na jejichž základě zahájil přezkumné řízení; ostatně v usnesení o zahájení přezkumného řízení se předseda stěžovatele právě na informace z podnětu odvolával a na jeho základě uzavřel, že v přezkoumávaném rozhodnutí „*chybí zhodnocení všech relevantních skutečností daných specifiky posuzovaného případu i platnou judikaturou (včetně judikatury komunitární) pro řádné vymezení relevantního trhu v souladu s § 2 odst. 2 zákona z hlediska geografického a s tím související posouzení existence či neexistence tržní síly účastníka řízení*“. Stěžovatel sice uvádí, že z podnětu bez dalšího prověřování předseda stěžovatele všechny relevantní informace zakládající důvodné podezření o rozporu přezkoumávaného rozhodnutí správního rozhodnutí získat nemohl a že veškeré potřebné údaje měl k dispozici až 27. října 2010, kdy byl sepsán protokol o jednání rozkladové komise, avšak zůstává jen u tohoto povšechného tvrzení (poukázal toliko na „*přehled dokumentů, které byly spolu se správním spisem předloženy dne 18. května 2015 Nejvyššímu správnímu soudu*“), aniž by se pokusil vyvracet jednotlivé argumenty, na nichž krajský soud své závěry o obsahové kvalitě podnětu United Energy, a. s., ze dne 9. července 2010 vystavěl. Argumentace stěžovatele tak nebyla způsobila přesvědčivými závěry krajského soudu otrásta.

pokračování

IV.

Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti jeho rozsudku v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Naopak žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že má nárok na uhrazení jednoho úkonu právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti, které představuje úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, celkem tedy 3 400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající 21% dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení spočívajících v odměně, hotových výdajích a dani z přidané hodnoty v celkové výši 4 114 Kč, kteroužto částku ostatně sama uplatnila. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla stěžovateli stanovena přiměřená lhůta v délce jednoho měsíce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2015

JUDr. Petr Průcha v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Ivana Krejčí